

ἀκριβοκορούλλα ἡ, Κάσ. ἀκριοκορούλλα Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. κορούλλα.

Ἡ λίαν προσφιλὴς κόρη, συνήθως ἐπὶ μονογενοῦς : Ἄσμ.

Τὴν ἀκριοκορούλλα μου ἐν τὴν παντρεῦγ' ἀκόμα, γιὰτὶ εἶν' ἡ ἄκρη τοῦ καιροῦ καὶ ἐν ἔχομε σιτάρι.

Συνών. ἀκριβοθυγατέρα. Πβ. καὶ ἀκριβογιός.

ἀκριβοκουνιᾶδος ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. κουνιᾶδος.

Ὁ λίαν προσφιλὴς κουνιᾶδος, ἦτοι ἀνδράδελφος : Ἀκριβοκουνιᾶδε μου !

ἀκριβολιμπίζομαι Κάρεπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ρ. λιμπίζομαι.

Λίαν ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ τι : Ἄσμ.

Νὰ πιάνω τὸ τραντάφυλλο | νὰ τ' ἀκριβολιμπίζωμαι
νὰ τὸ μοσκομυρίζωμαι.

ἀκριβολιναρεῖα ἡ, ἀμάρετ. ἀκριβολιναρία Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. λιναρεῖα.

Τὸ ὑπερτιμημένον λίνον : Παροιμ.

Τοῦ ἀκριβολιναρίας τὰ πάθη, | ἔσπερνε ὁ παππᾶς λινάρι
κ' ἐξεφύτρωνε κριθάρι

(ἐπὶ τοῦ μὴ ἐπιτυχάνοντος εἰς ἐπιχείρησιν, ἂν καὶ πολλοὺς καταβάλλει κόπους).

ἀκριβομάννα ἡ, Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. μάννα.

Ἡ λίαν ἀγαπητὴ μήτηρ.

ἀκριβομίλητος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. *μιλητός < μιλῶ.

1) Ὁ λίαν σπανίως ὁμιλῶν, ὀλιγόλογος, σιγηλὸς πολλαχ. : Πολὺν ἀκριβομίλητος εἶσαι, βρὲ ἀδερφέ ! Ἄφησ' τον αὐτόν, εἶναι ἀκριβομίλητος. β) Αἰδήμων Κεφαλλ. : Αὐτὴ μᾶς εἶναι ἀκριβομίλητη. 2) Ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ ὁμιλήσῃ, δυσέντενκτος Κεφαλλ. Πβ. ἄγγιχτος 4, ἄγγιχτος 4, ἀκριβοθώρητος 2.

ἀκριβομίσταρος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. μιστός, δι' ὃ ἰδ. μισθός, διὰ τῆς μεγεθυντικῆς καταλ. -αρος.

Ὁ ἐπὶ μεγάλῳ ἡμερομισθίῳ ἐργαζόμενος : Εἶναι ἀκριβομίσταρος ὁ μάστρος (μάστορης).

ἀκριβομόναχος ἐπίθ. Θράκ. ἀκριβουμόναχος Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀκριβός καὶ μοναχός.

1) Ὁ ἐντελὴς μοναδικός, συνήθως ἐπὶ τέκνου μονογενοῦς ἔνθ' ἂν. : Ἐνα τό 'χα ἀκριβουμόναχον κι αὐτὸ σκουτώθ' κι 'ς τοὺν πόλιμου Θράκ. Τ' ἀκριβουμόναχον μ' τοὺν πιδί ! αὐτόθ. 2) Ὁ τυγχάνων πολλῶν θωπειῶν. Θράκ. (Αἰν.) Συνών. χαϊδεμένος.

ἀκριβονεξός ὁ, ἀμάρετ. ἀκριβονεξός Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. νεός, παρ' ὃ καὶ νεξός.

Λίαν ἀγαπητὸς νέος.

ἀκριβονερεῖα ἡ, Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) ἀκριβονερεῖα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. νερό. Ὁ μεταπλάσμος κατὰ τὸ ἀβροχίᾶ καὶ ἀνομπρεῖα.

1) Ἡ ἔλλειψις ὕδατος Κεφαλλ. : Ἐμεῖς ἔχομε ἀκριβονερεῖα Κεφαλλ. 2) Ἀνομβρία Πελοπν. (Λακων.) : Παροιμ. Ὡς τὴν ἀκριβονερεῖα καλὸ 'ν' καὶ τὸ χαλάζει (ἐν ἔλλειψει καλυτέρου πρέπει νὰ ἀρκούμεθα καὶ εἰς τὸ εὐτελές). Συνών. ἀβροχίᾶ, ἀβροχίλα, ἀνερεῖα, ἀνομπρεῖα, ἀνυδρία.

ἀκριβονοικοκύρις ὁ, Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. νοικοκύρις.

Ἀνθρωπος εὐπορος.

ἀκριβοπληρώνω σύνηθ. ἀκριβοπλερώνω Ζάκ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. ἀκριοπλερώνω Κάρεπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ρ. πληρώνω.

Πληρώνω τὴν ἀξίαν πράγματος εἰς τιμὴν ὑπερτέραν τῆς συνήθους, πληρώνω ἀκριβὰ ἔνθ' ἂν. : Τ' ἀκριβοπλήρωσα, μὰ εἶναι καλὸ πρᾶμα σύνηθ. || Ἄσμ.

Τοῦ ἀργαλειοῦ τὸν ἀλατζᾶ τρώει ἡ Βενετία
καὶ ἀκριβοπλερώνεται καὶ 'ς τ' ἄλλα τὰ νησιά
Ζάκ.

ἀκριβοπόθητος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀκριβός καὶ ποθητός.

Ὁ λίαν ἐπιθυμητός.

ἀκριβοποτίζω ΣΖαμπελ. Ἄσματ. δημοτ. 723.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ρ. ποτίζω.

Ποτίζω μετ' ἀγάπης : Ἄσμ.

Μὰ γιὰ χατήρι τῆς κυρᾶς νὰ μακροταξιδέψω,
ὁποῦ μ' ἀκριβοτάγιζε 'ς τὸ γῦρο τῆς ποδιᾶς τῆς
κι ὁποῦ μ' ἀκριβοπότιζε 'ς τὴ χούφτα τοῦ χερμοῦ τῆς.

ἀκριβοπουλῶ πολλαχ. ἀκριβουπουλῶ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀκριβουπ'λῶ Μακεδ. κ.ά. ἄκριβουπουλῶ Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ρ. πουλῶ.

Πωλῶ εἰς τιμὴν μεγάλην, ἀνωτέραν τῆς συνήθους ἔνθ' ἂν. : Γνωμ. Ἀκριβοπούλει καὶ δίκαια ζύγαιζε (ἐπιτρέπεται μὲν νὰ πωλῇ τις ἀκριβὰ, ἀλλ' εἶναι ἀθέμιτον τὸ νὰ ἀπατᾷ τὸν ἀγοραστὴν εἰς τὸ βάρος τοῦ πωλουμένου πράγματος) Χίος κ.ά. || Ἄσμ.

Ἄκριβουπουλῶ τὴ μάννα μου κάνεις νὰ μὴ τὴν πάρῃ
Καταφύγ.

Νὰ μὴν ἐξικοζύγιαζες, νὰ μὴν ἀκριβοπούλεις

Πελοπν. (Δημητσάν. κ.ά.) Συνών. μοσκοπουλῶ.

ἀκριβός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀκρ'βός Πάρ. (Λεῦκ.) ἀκριβὸ Τσακων. ἀκζβὸ Τσακων. ἀκριὸς Κάρεπ. ἀκριφός Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀκρεβὸς Πόντ. (Ἄμισ.) ἄκριβός Ἰκαρ. Μύκ. Ρόδ. Χίος ἄκριπὸ Ἀπουλ. κινιπὸ Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀκριβής = ἀκριβῆς ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, αὐστηρὸς ἐν πάσῃ σχέσει καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. Περί τῆς τροπῆς τῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,10.

